

РЕШЕНИЕ

№ 425

гр. Плевен, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VI ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ ЦВ. КРЪСТЕВА

Членове: ЕМИЛИЯ АТ. КУНЧЕВА
ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря Д.Н.Б.
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Въззивно гражданско дело № 20224400500576 по описа за 2022 година

ПРОИЗВОДСТВО по чл.258 и сл. от ГПК.

Въззивното гражданско производство пред Окръжен съд- гр.Плевен е образувано на основание въззивна жалба от Областна дирекция на МВР- гр. Плевен, представлявана от гл. юрисконсулт П. Д. Б. - Ф. срещу Решение № 260034/ 03. 06. 2022 г. по гр. д. № 2816/ 2020 г. по описа на РС- Плевен.

Въззивният жалбоподател твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, необосновано и неправилно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Навеждат се твърдения, че за посочения период, за който се претендира обезщетение в МВР е действала специална наредба, в която липсва текст, допускащ трансформация на нощния труд в дневен при коефициент 1,143. С оглед изложеното жалбоподателят счита, че ще бъде налице дублиране на заплащането за съответния период, ако се преизчислят претендираните, като отработени часове нощен труд. С оглед изложеното с въззивната жалба се иска отмяна изцяло на решението на районния съд като неправилно и незаконосъобразно, като бъдат присъдени

направените по делото разноси.

В съдебно заседание въззивникът не се явява и не се представлява.

Въззиваемата страна, в законоустановения срок не депозира отговор на въззивна жалба.

В съдебно заседание въззиваемата страна не се явява и не се представлява.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, като извърши проверка по допустимостта на въззивната жалба съгласно чл.267, ал.1 от ГПК при съответно прилагане на чл.262 от ГПК, установи следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, от надлежна страна, която има правен интерес да обжалва решението, поради което е **процесуално допустима**.

ВЪЗЗИВНАТА ЖАЛБА Е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С обжалваното решение районният съд е осъдил ОД на МВР-Плевен, ЕИК *****, адрес: гр.Плевен, *****, да заплати на К. М. М., ЕГН *****, сумата от 1305.79 лв. - неизплатено възнаграждение за положен извънреден труд, след превръщане на нощните часове към дневни за периода 07.07.2018г. – 30.06.2020г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на завеждане на делото – 07.07.2020г. до окончателното □ заплащане.

Осъдил, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, ОД на МВР-Плевен, ЕИК *****, адрес: гр.Плевен, *****, да заплати на К. М. М., ЕГН *****, направени по делото разноси в размер на 420.00 лв.

Осъдил, на основание чл.78, ал.6 от ГПК, ОД на МВР-Плевен, ЕИК *****, адрес: гр.Плевен, *****, да заплати по сметка на Плевенския районен съд, държавна такса върху цената на уважения иск в размер на 52.23лв.

В мотивите на обжалваното решение районният съд се е позовал на

разпоредбата на чл. 187, ал.3 ЗМВР, на чл. 9, ал.2 от Наредбата за структурата на организация на работната заплата, предвиждаща преизчисляване на положения нощен труд, Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. и Наредба № 8121з – 36 от 07. 01. 2020 г., в сила от 10.01.2020 г. Въз основа на цитираните нормативни и поднормативни актове съдът е приел, че предявеният иск за положен извънреден труд е основателна , както е основателна и претенцията за лихва за забава до предявяване на иска.

Между страните не се спори, че за процесния период са налице трудовоправни отношения, че ищецът е полагал нощен труд за посочения период и че този труд му е заплатен като такъв.

Спорни между страните остават въпросите правилно ли е отчитан положеният от ищеца нощен труд при сумираното изчисляване на работното време, допустима ли е трансформация на положените от него часове нощен труд в дневен, на какво основание и в зависимост от това дължи ли ответникът заплащане на ищеца на възнаграждение за извънреден труд и в какъв размер.

Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР /в приложимата за случая редакция/ редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. Хронологията на издадените такива наредби е следната: за периода от 19. 08. 2014 год. до 01. 04. 2015 год. е действала Наредба № 8121з- 407/ 11. 08. 2014 год. (ДВ, бр. 69 от 19. 08. 2014 год., в сила от 19. 08. 2014 год., отм., бр. 40 от 02. 06. 2015 год., в сила от 01. 04. 2015 год.). От 01. 04. 2015 год. до 29. 07. 2016 год. е действала Наредба № 8121з- 592/ 25. 05. 2015 год., която е била отменена с решение № 8585 от 11. 07. 2016 год. на ВАС на РБ по адм. д. № 5450/ 2016 год., обн. в ДВ бр. 59 от 29. 07. 2016 год. От 02. 08. 2016 год. е действала Наредба № 8121з- 776 от 29. 07. 2016 год. (обн., ДВ, бр. 60 от 02. 08. 2016 год., в сила от 02. 08. 2016 год.), която е отменена с Наредба № 8121з-36 от 07.01.2020 г., обн. в ДВ бр.3 от 10.01.2020 г., в сила от същата дата. Текстовете на чл. 3 ал. 3 във всичките цитирани по-горе наредби са идентични, като гласят, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22. 00 часа и

06. 00 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24- часов период. Съобразно чл. 31 ал. 2 от Наредба № 81213-407/11.08.2014 год., при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22. 00 часа и 06. 00 часа за отчетния период се умножава по 0,143. В следващите две наредби № 81213- 592/ 25. 05. 2015 г. и № 81213- 776/ 29. 07. 2016 г. липсва изрична регламентация за преизчисляване на нощния труд в дневен. Такава регламентация не се съдържа и в Наредба № 81213-36/07.01.2020 г.

Едва с разпоредбата на чл. 187, ал. 4 от ЗМВР /нова – ДВ, бр. 60/07.07.2020 г./ е прието, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време към нормалната продължителност на работното време през нощта по ал. 1, т.е. с коефициент 1. Тази материалноправна разпоредба обаче няма обратно действие, поради което не е приложима към настоящия случай.

Липсата на изрична нормативна уредба в рамките на процесния период обаче не следва да се тълкува като законово въведена забрана за преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен, а представлява празнота в уредбата на реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

При наличие на такава непълнота в специалната уредба, касаеща служителите в МВР, въззивният съд приема, че следва субсидиарно да се приложи чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/, която гласи, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, или коефициент 1. 143. В противен случай държавният служител в МВР би бил поставен в неравностойно положение спрямо работниците по трудови правоотношения, чиито правоотношения се регулират от Кодекса на труда.

Следва да бъде посочено също така, че съгласно разпоредбата на чл.

188, ал. 2 от ЗМВР държавните служителите, които полагат труд за времето между 22.00 ч. и 6.00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда и това препращане също предполага извод за субсидиарното прилагане на цитирания по-горе регламент на НСОПЗ за превръщане на нощните часове в дневни.

Този извод не се опровергава от постановеното по преюдициално запитване на друг съд, касаещ подобен правен спор, решение на СЕС от 24.02.2022 г. по дело C-262/20. С това решение е прието, че чл. 8 и чл. 12, б.а) от Директива 2003/88 трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. При всички случаи обаче в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. С цитираното решение на СЕС е прието също така, че членове 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз следва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. Според решението на СЕС липсата на механизъм в действащата нормативна уредба за преобразуване на нощните часове труд в дневни се обяснява със съображения от правен и икономически порядък, но подобен аргумент не отразява допустима от закона цел, годна да обоснове разликата в третирането.

Отделно от това, следва да се има предвид, че Конституцията на Република България утвърждава като основно достижение на социалната държава правото на труд и изрично прогласява гаранции за пълноценната му реализация. Основният закон също така утвърждава като принцип равенството в третирането като изрично изключва общественото положение

като основание за ограничение. Обстоятелството, че едно лице полага труд по служебно правоотношение само по себе си не е основание за пренебрегване на принципно признатите права на предоставящите работната си сила по трудово правоотношение. Именно защото основният закон гарантира равенство на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд, следва да бъдат поставени при еднакви условия работещите по трудови правоотношения и тези, работещи по служебно правоотношение. Ето защо и при принципно утвърдения режим на работа през деня логично се явява съотнасянето на положения нощен труд при специфичната организация на 8-, 12- и 24-часови дежурства към дневния посредством нормативно установеното съотношение в нормата продължителност при различните условия.

Предвид тези съображения, въззивният съд счита, че исковата претенция за заплащане на извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание.

Предвид гореизложените съображения, въззивният съд приема, че обжалваното решение на Районен съд Плевен е правилно и следва да бъде потвърдено.

Ответникът по въззивната жалба не претендирал разноски и при този изход на спора пред въззивната инстанция не следва да бъдат присъждани такива.

По изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1, пр.1 ГПК, Плевенският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260034/ 03.06.2022 г. по гр. д. № 2816/ 2020 г. по описа на РС- Плевен.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____